

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Verktygsmaskiner,
Maskinförnödenheter,
alla slag billigast på platsen.
Speditions- & Kommissionsaffär.

MÜNTZING & Co,
Korsgatan 4,
GÖTEBORG.

Landbruksmaskiner, alla slag.
Johnstons slätter
& skördemaskiner
De sednast erkändt bästa i världen.

SVITHIOD.

Nr 8.

Annonspris:
Pr ruta om 5,5 c/m höjd och 6,5
c/m bredd: inländska annonser
Kr. 5.—, utländska Kr. 10.—

Den 24 Februari 1894.

Utgifves hvarje Lördag.

WALD. ZACHRISSONS FÖRLAG. Byrå: Köpmansgatan 34, Göteborg.

Prenumerationspris:
postbefordringsavgift inräknad
helt år Kr. 4.—
tre fjärdedels år » 3.25
halft år » 2.25
kvartal » 1.25

Lösnummer:
10 öre.

Prenumeration emottages lifven i hvarje bokhandel samt hos "SVITHIODS" kommissionärer. Bokhandelsdistributörer: Wettergren & Kerber, Göteborg.

Wald. Zachrissons
Boktryckeri.

Köpmansgatan 34 ★ GÖTEBORG. ★ Rikstelefon 342

Visit-,
Adress- &
Bjudningskort
på kortaste tid.
★
Bästa utförande.
★
Snabb expedition.
★
Billiga priser.

Gediget utförande af
Trycksaker
för affärs- & kontors-
behof etc. såsom
Cirkulär,
Priskuranter,
Prospekter,
Fakturor,
Räkningar,
Kort m. m.
i en och flere färger.

BOKBINDERI, PAPPERSLAGER,
CLICHÉTILLVERKNING.

Santina

af Konrad Telmann.

Öfvers. för Svithiod af Ellen Wester.

(Forts. fr. N:r 7.)

Det var Santina, men Santina stel som en bild! Hvert drag i hennes ansikte var förstelnadt, hennes blekhet var spöklik och passade in med hennes fjärrskådande, uppspärrade ögon; icke en muskelfiber eller en nerv rörde sig hos henne. Jag kom ovillkorligen att tänka på en staty, som jag en gång sett på någon kyrkogård i Italien och som föreställde en ung sörjande kvinna vid sin makes graf. Minnet af denna gestalt hade outplånligt inprägladt sig hos mig, och jag återfann hos Santina en smärta, som förstenaar till marmorns orörlighet.

»Santinal!» måste jag ropa.» »Hvad fattas Er? Har Ni hört hvad jag sagt?»

Hon svarade mig med lugn och klar röst: »Ja jag har hört allt — hvart ord!»

Jag andades tungt och häftigt, men hennes bröst häfde sig ej mera öroligt än annars, och efter en liten paus frågade hon utan att se på mig: »Ha föräldrarne bedt Er — att säga mig allt det här?»

»Ja», svarade jag beklämd.

»Men Ni ville också själf säga det — det är ju också Er mening?»

Hennes röst var bevekande mild, och jag tvekade ett ögonblick — men det var blott en sekund och sedan sade jag »ja, det är min mening». Och med fastare ton tillfogade jag: »det måste vara så!»

Jag såg, att en rysning genomilade henne, och hon drog kläderna tätare omkring sig som om hon frös trots nattens kväfvande betta. Sedan reste hon sig trött, strök med handen fram och tillbaka öfver pannan, som om hon ej hade klart för sig, om hon var vaken eller drömde, och så nickade hon till mig med underlig frånvarande min och sade.

»Tack, Sor Constantino, för att Ni sade mig allt detta. Det var bra, jag skall tänka därpå. God natt.»

Hon räckte mig ej handen och tog ej min, som jag bjöd henne. Långsamt och med släpande steg gick hon bort genom pergolan, och ännu ett par minuter såg jag hennes ljusa klädning skymta fram mellan rankorna. Sedan var hon borta, och rundt omkring mig var det stilla, dystert och ensamt! Det var förbi, striden var utkämpad och segern vunnen. Men en Pyrrhusseger.

»Hur jag genomlefde natten och nästa dag vet jag knappast. Ett tillstånd af slapphet och apati hade bemäktigat sig mig, och jag kunde ej frigöra mig därfån. Men icke ett ögonblick tviflade jag på riktigheten och nödvändigheten af mitt offer. Att det hade skolat ske, var det som tryckte mig till marken. Och mot den bittra sorg, jag kände, var medvetandet om att ha gjort en god och försakande gärning blott ett dåligt läkemedel, som hvarken gaf tröst eller lugn.

Jag återsåg icke Santina nästa dag eller under några därpå följande. Visserligen undvek jag ej att träffa henne, men jag var glad, att det icke föll sig så. Och på tredje dagen efter vårt samtal kom Sor Bernardo med alla tecken till glädje upp till mig där jag satt vid mina böcker, men förgäfvades sökte att medelst arbete förjaga den tomhet och längtan, som härjade inom mig. Han räckte båda händerna mot mig och ropade.

»Hur skola vi kunna tacka Er, Sor Constantino? Det är helt säkert Ni, som åstadkommit det, ty oss hade det aldrig lyckats. Har Ni redan hört det?»

Jag hade ej hört någonting, men jag kunde väl tänka mig, hvad det var, och mitt hjärta blef tungt, medan gubben Bernardo höll mina händer i sina och oupphörligt tryckte dem. Det var alltså slut.

»Hon har gifvit sitt samtycke» sade Sor Bernardo därefter, »sitt bestämda samtycke! Vi voro redan alldeles förtviflade och trodde, att hon icke skulle vilja det.»

»Vi talade om, att vi skulle utvandra, och att klostret skulle bli hemmet för den tokiga, halsstarriga flickan, öfver hvilken vi varit så stolta. Heliga Jungfru, hvad vi voro bedröfvade. Lucia, min hustru, har ej gjort annat än gråtit och jämrat sig. Men att ha en sådan dotter och kunna få en sådan måg — och att kunna bli befryndade med den rike Giacomo Giorgi — och så att allt detta icke skulle bli af blott genom hennes egensinne, som höll på att kosta oss både hus och hem. Men så kom hon helt plötsligt in i salongen, där vi sutto rådlösa och bedröfvade och blott anropade Guds heliga moder och alla helgon om att sända oss hjälp och upplysning i vår svåra nöd, och alldeles lugnt sade hon, liksom om det blott var frågan om den mest hvardagliga sak:

»Gråten icke mera, kära föräldrar! Jag skall bli Pietro Giorgis hustru. Jag ber Er blott om, att det måtte bli snart! Kan Ni tänka Er, hur vi blefvo till mods, Sor Constantino? Jo, som om himmelen öppnade sig, och vi sågo den allraheligaste Jungfrun och allä Guds änglar för oss! Lucia skrek af glädje och sade genast: »För detta kunna vi tacka Sor Constantino». Och Santina svarade ej därpå, så att vi väl kunde förstå, att det var så. Men då vi af glädje och tacksamhet ville taga henne i famnen, skakade hon på hufvudet, sköt oss ifrån sig och sade sakta: »Låt det ske snart!» och gick sedan ut igen. Och blek var hon, gudsjämmerligt blek, och ögonen lyste som glödande kol. Hon har tagit sig det när, vår Santina, och Sandros död har vållat henne mycken smärta; ty sedan den dagen har hon aldrig varit glad. Men det blir hon nog, när hon bara blir Pietro Giorgis hustru — eller hur Sor Constantino? — och bor i sitt eget hus i Florio — och jag är viss om, att hon kommer att drilla som en lärka engång, när gamle Bernardo blir morfar — eller hur, Sor Constantino? Tror Ni ej det?»

Forts. å omslagets tredje sida.

PRENUMERERA i tid å posten eller i bokhandeln på SVITHIOD!

SVITHIOD.

Illustrerad tidskrift, utkommande hvarje lördag.

Eftertryck, utan angifvande af källan, förbjödes.

N:r 8.

Lördagen den 24 Februari.

1894.

På jakt efter hvila.

(Också en reklam för SVITHIOD.)

»**H**vad ni behöfver», sade min doktor, »är fullständig hvila. Res långt bort från staden och dröm icke en gång om tidningar. Arbeta icke en smula och kom aldrig vid något, som kan påminna er om ert vanliga arbete; i annat fall svarar jag ej för följderna. Jag har talat!»

Jag tyckte om att doktorn uttryckte sig tydligt nog. Isynnerhet det där »i annat fall svarar jag icke för följderna» klingade särdeles ljufligt i mina öron. Nå väl, hvad var att göra; lydriad var lif, olydnad mot läkarens befallningar var död, åtminstone enligt min tolkning. Och hvad kan vara härligare än absolut hvila några veckor från ansträngande arbete. Nu är det så, att jag brukar förtjena mitt lifsuppehälle genom bidrag till den här utmärkta tidningen i synnerhet och till andra tidningar också, förstås, men jag var dock onekligen glad öfver att hafva en giltig ursäkt till hands för att urskulda mig hos mina arbetsgifvare. Jag snörde ihop min kappsäck och började min resa. I denna årstid äro resor, isynnerhet till sjös, icke just angenäma, men doktorn hade gifvit mig det rådet att omvexlande begagna jernväg och ångbåt. Jag valde först det senare

och steg om bord på en af Hallandsångarne med Helsingborg som mål. Min första motgång rönt jag redan på ångbåten. Dagen var mörk och dyster, vågorna skvalpade lustigt mot båtens sidor och förorsakade att den kom i en vaggande rörelse, hvilket nog kan vara angenämt för späda barn, men icke för fullvuxet folk, utrustade med klena magar. Sjösjukan infann sig snart; jag kröp till kojs och svor en dyr ed att icke mera gå till sjös när det icke var absolut nödvändigt. Men denna motgång i form af sjösjuka var ett intet i jämförelse med den oro som kom öfver mig — jag tänkte på doktors befallningar — då akterstäderskan inträdde i min hytt med några exemplar af Svithiod och ordinerade dem såsom en *hjälpt mot sjösjuka!*

Det första, som mötte mina ögon när jag påföljande dag kom ut i salongen — vädret hade under natten blifvit vackert och blåsten hade upphört — var en syn, som ännu står klart för mina ögon; alla passagerarne, på två när, sutto och studerade denna utmärkta tidning och de två andra tjufläste öfver de lycklige innehafvarnes skuldor. Detta var för mycket för mig. Jag stängde mig inne i min hytt, som jag ej lemnade förr än vid ankomsten till Helsingborg. Jag tog in på Mollberg, ett first class hotell och kändt sedan hedenhös — nära på. Två herrar stodo i vestibulen när jag inträdde och båda hade hvar sitt exemplar af Svithiod i fickan. Ljuflig syn! Jag förföljdes alltjämt af den mest brinnande otur. Jag åt middag på hotellet; min granne trakterade mig med Svithiod iader ur senaste numret. Jag gick ut att promenera; i boklädsfönstren stirrade »Serpentindansen» mot mig från Svithiods spalter. Jag flydde — till jernvägsstationen för att köpa biljett till Stockholmståget. På perrongen skrek man ut tidningar. Svithiod ringde i mina öron. Alla mina medpassagerare köpte hvar sitt nummer. Det blåa omslaget kom fram än från den ene, än från den andre

Studie.

och jag kunde ej bli kvitt tanken att utgifvaren snart måtte kunna köpa sig ett eget tio-öreshus i någon fin stadsdel i Göteborg. Stockholm uppnåddes omsider lyckligen. Porti-ören på Rydberg höll på att studera Svithiod vid min ankomst. Med en artig bugning ledsagade han mig till mitt rum och erbjöd mig »färsk morgonlektyr» Tackar ödmjukast. Den lektyren hade jag för min del fått nog af. I en byrålåda skräpade dessutom ett gammalt nummer. Jag kastade det i kakelugnen.

Mitt rum lemnade jag icke under hela förmiddagen och hade således ett par timmars absolut hvila »utan något, som påminte mig om mitt vanliga arbete.» Men i du Nord, där jag åt middag, kom marau igen, tvåhöfdad, åttahöfdad, dusinhöfdad. Usch, usch, usch! En utlänning, som satt vid samma bord som jag bad mig till och med öfversätta några af mina egna opus. Han ville sända dem hem till en tidning, som brukar betala pris för de bästa »contributions» under veckan

I Stockholm kunde jag sålunda icke få någon ro. Hvar jag gick förföljdes jag af det blåa omslaget. Jag reste till Kristiania. Sak samma där. Man läste Svithiod öfverallt, i hoteller, spårvagnar, butiker, ja till och med gamla gummor på gatan studerade i sig innehållet.

Nå väl, när jag icke kunde få vara i fred inom de gränser, hvarthän min kassa tillät att jag reste, ty någon biljett till antipoderna hade jag ej råd skaffa mig, så föreföll det mig att jag lika gärna kunde stanna i Göteborg för billigare kostnad än att vara på resor, när jag ändock icke kunde förskaffa mig den ro, jag behöfde.

Jag for till Göteborg igen efter halfannan veckas bortovaro. Det var onsdags morgon när jag ankom till Bergslagens station. För att göra pinan kort gick jag bort till tidningsförsäljaren och räckte honom tio öre.

»Svithiod», sade jag.

Gossen skakade på hufvudet. »Kommer inte ut förr än fredag kväll», svarade han.

»Men det är förra veckans nummer som jag vill ha», inföll jag.

Han smålog. »Åh», sade han, »de voro redan utsålda i förgår morse.»

»Eureka», ropade jag. »Göteborg är den enda stad, där jag kan undgå Svithiod.»

Hg.

Prenumerera på Svithiod å posten eller i bokhandeln!

Solnedgång.

*Se solen flyr i vestlig led,
snart mörker höljer jord. — —
Jag lutar trött mitt hufvud ned
och byss till hjärtats ord.*

*Det hvisslar strängt till sorgset sinni
om ett förfeladt lif,
det hvisslar ord om vännen min,
som blef en annans vij.*

*Var tyst min sorg, mitt hjärta tig,
var tyst, du stör min frid!
Visst svann den sol, som skänkte dig
båd' vår och sommartid.*

*Dock sjunker sol och dagar fly
i evig vaxlingstråt,
men alltid föds hvar morgon ny
en dag med härskarståt.*

*Ett hjärtas sol går stundom ned
och natten spiran bär,
men, hjärta, glöm hur grymt du led;
gråt ej, ty dag är när!*

Emit Linders.

Hvarför matrumsdörren aldrig blef tätad.

»Hyllta stolen en smula, jag vet att det drar från den sidan. Jag ämnade engång låta täta till springan, men nu bryr jag mig ej därom. Jag skall skaffa mig en skärm att sätta för istället.»

Dessa ord yttrades till mig en vinterafton af min kusin John Elder, då vi sutto sida vid sida om kakelugnen i hans bekväma matrum, med bordet och resterna af en god middag bakom oss. John läppjade på sitt portvin och jag knäckte nötter, för hvilka jag, i trots af mina år, har en märkvärdig förkärlek. Strax till höger om min stol hade jag dörren, från hvilket det drag skulle komma, John talade om.

John är en äldre herre, ungar, väl rangerad, bekväm af sig och mycket populär, men likväl märkvärdigt nog ungar, antagligen därför att han alltid tyckt om kvinnor och varit omtyckt af dem tillbaka. Jag själf är en äldre fru, enka, och John och jag hafva varit de bästa vänner under hela vårt lif. Orsaken hvarför jag nu satt tillsammans med John var den, att jag kommit till honom på besök, och som inga andra gäster funnos i huset var det mycket angenämare för mig att stanna inne hos honom medan han drack sitt glas vin efter middagen, än att ensam sitta i förmaket.

»Det drar icke, åtminstone ej för tillfället», sade jag. »Men det kan hända att då vinden är på norr skulle en skärm icke vara ur vägen.»

»Ja», svarade han fundersamt, under det han titade på det vin, han nyss skänkt i sitt glas, »en skärm är tillräckligt; en gång tänkte jag verkligen allvarsamt på att låta täta dörren, det skulle skett i samband med andra reparationer och ändringar»

»Och planen fullföljdes aldrig?» frågade jag sedan jag väntat en stund på hans fortsättning.

»Nej, det var mitt fel helt och hållet.»

Han tystnade och jag trodde han icke ville yttra sig vidare om saken. Det fanns en period i Johns lif, som gjorde oss mycket nyfikna, hela släkten, och ehuru det var en lång tid gången sedan dess, var nyfikenheten ännu spänd därpå. Därför inföll jag,

»Jag trodde att Miss Woodroffe skulle låtit göra det.»

»Jag sade att det var mitt fel.»

»Åh», svarade jag en smula stött, och därpå var det tyst en lång stund.

Sedan skrattade John, halft missbelåten med sig själf och halft sorgsen vid tanken på den händelse, han fick i tankarne.»

»Jag kan gärna tala om för dig alltsamman», sade han, »jag tror visst icke att du för det vidare och — det var verkligen ett märkvärdigt sätt på hvilket jag förlorade min tillernade hustru. Du skall strax se att hon var urskuldad.»

Jag märkte nu att han ämnade berätta sin historia för mig; hvad den än kom att innehålla så visste

jag att den var orsaken till att John fortfarande var ungtkarl. Jag lutade mig bekvämt tillbaka i min stol, lade fötterna på pallan och satte ifrån mig nöterna.

»Nå väl», sade han, »du minnes nog att jag alltid hellre velat se gäster hos mig än att själf gå bort. Jag tror knappt att jag ätit middag borta ett halft tjog gånger under de senaste tio åren, och innan den tiden tyckte jag lika litet om att gå bort, som jag nu gör. Blott med den skilnaden, att jag då ej var en fullt så stor enstöring som nu, och att jag hade ett dunkelt begrepp om, att jag måste gifta mig en gång. Svårigheten var att jag aldrig kunde träffa på den rätta och naturligtvis var jag ej så ifrig att finna henne som jag skulle hafva varit tio år före den tiden. »Det är omkring tio år sedan jag träffade på Miss Woodroffe».

»Ja,» sade jag, »jag påminner mig att det är en tio år sedan jag hörde talas om henne».

»Den enda familj till hvilken jag då för tiden brydde mig om att emottaga inbjudning till middag var Joddrells och jag brukade också efterkomma deras inbjudning en gång bland fyra. En dag i September gick jag dit mycket mot min vilja. Joddrell hade sagt att jag hos honom skulle träffa en hel del goda vänner, men när jag kom såg jag blott idel obekanta ansikten, och nästan alla voro ungdomar. Det var icke förr än middagen började som jag blef presenterad för den dam, jag skulle föra till bordet; Joddrell tog mig bort i ett hörn och föreställde för mig Miss Woodroffe, en väninna till hans hustru».

John gjorde ett uppehåll här och jag förmodade han sökte ord för att rätt kunna beskrifva Miss Woodroffe. Om så var händelsen lyckades han icke. Efter en minut fortfor han igen utan något försök att porträttera den unga damen, hjeltinnan i hans historia:

»Sannerligen, Mary, jag vet hur det kom sig. Det enda jag erinrar mig är att hon var den mest förtjusande kvinna jag sett i mitt lif. Vi talade en hel del under middagens lopp, och ju mera hon talade och ju mera jag såg på henne, desto mera tänkte jag på att förkorta min enslighet. Huru det än var, så, innan jag steg upp nästa morgon, hade jag beslutat mig för att söka vinna henne. Det där är antagligen ganska hvardagligt; de flesta män om fyrtiofem år ha troligen någon gång varit i just samma predikament, men nu kommer den del af historien, som jag tror endast har händt mig. Kommer du ihåg huru jag för många år sedan öfvertalade dig att få sända din handskrift till en spåkvinna, som sade sig vara istånd att i en dylik läsa allt om den person, hvars stil hon såg? Jag sände din och några andras, kommer du ihåg, det?

»Ja,» svarade jag, »jag mindes det mycket väl, och vi ansågo att svaren, som sändes oss, voro märkvärdigt sanna».

»Det gjorde vi», sade John med eftertryck, »och det var just hela olyckan. Någon tid efteråt hade jag en kokerska, som jag trodde bedrog mig och jag sände några af hennes skripta till Miss Harris för att få reda på min jungfrus karakter. Miss Harris skref tillbaka att hon var villig och ordentlig, men att jag ej skulle tro henne för väl; och riktigt nog efter en kort tid fick jag bevis på att hon stal. Verkligen, Mary, om jag trodde på Miss Harris så hade det sina goda skäl, och jag är ännu icke alldeles öfvertygad om att hon ej förtjenar att sätta tro till. Nå väl, hvad tror du jag gjorde? Jag beslöt att skaffa mig ett par rader från Miss Woodroffe för att rådfråga Miss Harris innan jag tog sistå steget. Miss Woodroffe stannade hos Joddrells två eller tre veckor och innan åtta dagar voro gångna hade jag lyc-

kats skaffa mig några ord från henne. Jag sände dem till Miss Harris och jag kan visa dig det svar jag fick».

John tog upp sin plånbok ur hvilken han sökte fram ett gammalt slitet papper som han räckte mig. Det började så: »Den stil, om hvilken Ni anhållit att jag skall gifva mitt utlåtande, är ganska egendomlig. Den uttrycker i högsta grad en nobel och fin karakter. Skrifvaren har ett godt hufvud, ett tillgifvet hjärta och stor ömhet; hon talar väl och hvarken för mycket eller för litet». Det innehöll ännu mer i samma stil, men det jag nämnt kan vara nog.

»Om Miss Woodroffe var sådan kan jag ej förstå hvarför du lät henne gå ifrån dig» sade jag.

»Hon var det, svarade han, »åtminstone har jag icke skäl att betvifla det».

Han lade papperet på sin plats och fortsatte:

»Jag behöfver väl icke säga att jag ej förlorade någon tid. Hon var så vänlig mot mig ända från början. Omkring fyra veckor efter vårt första sammanträffande frågade jag om hon ville blifva min och hon svarade »ja». Om du vill tro mig eller ej, hade jag varit tjugo år kunde jag ej varit lyckligare. Hon skulle just till att lemna Joddrells och innan hon for anförtrodde jag henne allt om Miss Harris och hvilken stor tilltro jag hade för hennes skicklighet. Miss Woodroffe skrattade åt mig, men olyckligtvis var jag alldeles säker på att min uppfattning var sann och föresatte mig att äfven öfvertyga henne därom.

»Hon reste och jag skref naturligtvis ofta. I ett af mina första bref sände jag henne det, du redan sett, och bad henne skicka ett prof på min skrift till Miss Harris, endast för sitt eget nöjes skull. Ser du, jag kände mig alldeles lugn, då jag bad henne göra det, emedan de bref som Miss Harris skrifvit om mig förut varit särdeles smickrande. Hon förklarade att jag »hade ett godt lynne, var älskvärd, förtroendeingifvande» och annat mera. Jag ihågkom noga dessa ord och trodde att det skulle göra mig godt om en dylik karakteristik af mig fann väg till Miss Woodroffe.

»Hvilka dårar finnas icke till i världen! Kvinnan var en ärke-bedragerska, förstås, såsom jag fann efteråt, men jag trodde verkligen på henne; skulle du hafva tänkt det om mig?»

»Nej,» svarade jag, »jag hade verkligen icke trott dig om något sådant. Men jag vet andra män, som äro lättrogna; en vän till min man till exempel tviflade på allt och dock trodde han på spiritism».

John grymtade smått. Han tycktes icke vara belåten med en sådan jämförelse, hvilket var dåraktigt af honom, stackaren.

»Miss Woodroffe sade», fortfor han, »att hon litade på sitt eget omdöme och behöfde ej en andra persons. Detta skulle nog hafva tillfredsställt hvilken annan som helst, men det tillfredsställde icke mig. Jag skref igen och bönföll att hon skulle göra som jag önskade och berättade händelsen med min kokerska. Ändtligen meddelade hon att hon uppfyllt min begäran, icke för sin egen skull utan för min, och tillade: »Du kan vara viss på att hvad Miss Harris än kommer att säga om dig, så förblir jag dig trogen».

»Vet du att dessa ord gjorde mig ängslig. Jag hade aldrig intill dess tviflat på att Miss Harris icke skulle gifva samma omdöme om mig nu, som hon gjort engång förr, därför att jag blott haft det i sikte, att hennes omdöme skulle gifva mig mera värde inför min fästmo. Jag blef nervös sedan jag visste att hon satt sig i förbindelse med sibyllan och två dagar därefter erhöill jag dessa».

Han räckte mig två papper, sjönk tillbaka i sin stol och sade, »du har katastrofen och dess resultat framför dig».

Jag öppnade ett af papperen med en smula darande fingrar. Det var något tragiskt i den åtbörd, med hvilken John räckte mig dem och jag kunde nästan gissa innehållet. Det var ungefär af följande lydelse:

»Denna skrift tillhör en person med obetydlig handlingskraft och relligt lynne, lätt ledd, osjälftändig, utan omdömesförmåga, i stånd till allt, men utan kraft att utföra något; han är ej fri från fåfanga, något lättsinnig . . .»

Där fanns mera ännu, men en suck från John — stackars John — kom mig att låta skrivelserna falla. Jag tog den andra. Den var kort:

»Bäste Herr Elder, — Ni anhöll att jag skulle sätta mig i förbindelse med Miss Harris och tro hennes omdöme om er person mera än jag trodde mitt eget. Af inneslutne bref ser ni hvad hon har att förkunna, och jag är säker om att ni ej undrar på, att jag ej förs gifta mig med den man, hon beskriver. Med nästa post återsänder jag edra presenter och edra bref. Med hjertliga välönskningar för er framtid förblir jag

Eder förbundna
Louisa Woodroffe.»

»Åh John!» sade jag, när jag läst detta, hon kunde väl aldrig mena det?»

»Jo, hon menade det så säkert så att när jag samma kväll, brefvet, anlände för till London och kom till hennes moders hus, jag hörde att de båda vid middagstiden rest utrikes, och jag har sedan den stunden aldrig förnummit något från henne».

Och detta var orsaken hvarför matrusdörren aldrig blifvit tätad.

Annie Coghill.

Husaby kyrka.

På yttersta södra kanten af Kinnekules understa lager, den s. k. sandstensklöfven, ligger Husaby, det äldsta kristna tempel ej blott i Vestergötland utan i hela Sverige. Visserligen är den nog icke uppförd år 1001, som en år 1784 å vapenhusets östra inre sidovägg anbragt inskrift påstår, men säkert är, att byggnadstiden infaller under förra hälften af 1000-talet, sannolikt kort efter 1020. Det uråldriga, vördnadsbjudande templet är uppfördt af huggen sandsten i rent romansk stil med rundbågar. Sorgligt nog blef den rena stilen bortfuskad vid en år 1866 verkställd reparation, då de förut temligen små fönsteröppningarna utvidgades och — horribile dictu — gjordes *spetsbågiga!* En annan vandalism skedde redan på 1700-talet, då den oundvikliga »limborsten» var framme och hitmenade kyrkans inre, såväl hvalfven som väggarna, därvid sannolikt döljande en hel del äldre målningar. För öfrigt är byggnaden väl bevarad. Tornet är troligen äldre än kyrkan, enär det uppförts af mindre och ej så omsorgsfullt slåthuggna stenar; dess grundplan bildar en rektangel med sidor af resp. 22 och 26 $\frac{1}{2}$ fot. Båda kortsidorna, i norr och söder, flankeras af halfrunda, vindeltrappor innehållande utbyggnader med 13 $\frac{1}{4}$ fots största tvärmått. Dessa täckas med hvar sin mindre spira; mellan de båda småspirorna, med hvilka den

nederst sammanflyter, reser sig en något högre spira öfver tornets mellersta hufvuddel. På afstånd ser det ut som om kyrkan hade tre torn. Spirorna hafva kläds med ekspån, kyrkotaket med skiffer.

Sjelfva kyrkan består af tre afdelningar, långhuset, koret och det halfrunda korutsprånget (absiden). På långhusets sydsida ligger vapenhuset med hufvudingången, på dess nordsida det skräpiga »kyrkhärbärg», nu blott förvaringsrum för likbårar, spadar och andra graföppningsverktyg m. m. och utan direkt förbindelse med sjelfva kyrkan; vid korets nordsida är sakristian tillbyggd med genomgång ut till kyrkogården. Kyrkan håller invändigt en längd af 106 fot och rymmer 430 sittplatser; den är försedd med sju-stämmig orgel från 1866 och värmapparat. Tornet har åskledare, slagur och två ringklockor, gjutna resp. 1759 och 1619. Långhuset skiljes från det smalare koret dels genom den sedvanliga, på illustrationen synliga s. k. triumfbågen, dels genom ett par mindre altaren — »offeraltaren» — af sten, hvardera en kub med 4 fots sida, framskjutande från triumfbågens sidovägg, dels slutligen genom ett större delen af hvalföppningen fyllande hvitmåladt, från 1700-talet stammande, skäligen fullt och vanprydande genombrutet gallerverk eller skrank af trä, hvarpå »nummertaf-lorna» äro fästade — se illustrationen! Strax till venster om detta skrank synes en ofvanti till med gångjärn försedd trälucka, som täcker en fyrkantig öppning i muren. Därinne finnes en ihälighet, så stor att en fullväxt karl där kan stå rak. Här har varit en

troligen äfven vid öronbikten använd katolsk »Ambo» eller predikstol, hvars dörröppning inåt koret efter reformationen igenmurats. På den stens kifva, som utgör underkant i öppningen utåt kyrkan, finnes en latinsk inscription i munkstil — minuskler — samt årtalet 1505. Predikstolen, i långhusets sydöstra hörn, har, liksom takhimlen därofver, gammalt vackert träsnideriarbete. Altaret är, såsom alltid i kyrkor från katolska tiden, fristående, muradt af sten och försedd med den sedvanliga, nu tomma relikgömmen. På det samma ligga ett par egendomligt formade stenar, den ena liknande en tjock brödkaka, den andra en fyrkantig ost. En gammal munklegend berättar om dessa stenar följande:

Under kyrkobyggnadsarbetet dök en fattig hustru med sin mans middagsmåltid. Denne vredgades öfver den klena kosten, blott en ost och en kaka bröd, svor och förbannade och önskade slutligen att maten skulle förvandlas i sten. Och se, ett under inträffade! — det skedde så. Sedan dess förvaras den förstelnade osten och brödet på altaret i Husaby kyrka.

Den ganska vackra altartaflan framställer i skulpterade och målade bilder af trä Kristus på korset jämte jungfru Maria och Johannes, det hela

omgifvet af en smakfull, likaledes skulpterad träram, föreställande en bred, grön eklöfskrans med förgyllda ållon. Vid nedre hörnen finnas gifvarnes, M. G. De la Gardies och hans furstliga gemåls, prydligt utarbetade vapensköldar. I koret ser man dessutom ett par altarskåp med bilder, en utmärkt vacker dopfont med latinska inskrifter i munkstil (majuskler), en »biskopsstol», en »munkbänk», några gamla värjor, ett oblatjärn med årtalet 1110, ett vigvattens- eller »helgona-kar», en vigvattensborste, det forntida straffredskapet »stocken», kyrkvaktarens tjänsteattribut »stöten», »blosshållarestänger», ett par oljefärgstaflor m. m., några epitafer och många grafhällar. I sakristian visas bl. a. ett par bokskatter: »Versio vulgata» med årtalet 1482 och »Sermones papistici». Ute på kyrkogården ser man vid vestra kyrkdörren tvenne lfkkistformade gravvårdar af sandsten, hvilka sägas utvisa platsen för Olof Skötkonungs och hans gemål Estrids gravvar. Vårdarne förskrifva sig från 1100-talet; den ena har en mängd klumpigt uthuggna bilder. På kyrkogården hvila bl. a. många medlemmar af greffliga ätten Hamilton samt E. G. Geijers enka Anna Elisab. Lilliebjörn, död 1861.

Från Husaby kyrka, som hvarje sommar besökes af tusentals främlingar, är afståndet till Lundsbrunn och Götene järnvägsstationer 8, till Lidköping 14, Skara 18,5, »Hotell Kinnekulle» vid Råbäck 12 samt Källängens gästgivarvärd och poststation 2,7 km. I den närliggande folkskolan finnes telefoncentral.

Cirka 300 steg öster om kyrkan ligger S:t Sigfrids källa, der Olof Skötkonung »vid år 1000» döptes. Ungefär 450 steg

Husaby kyrka i Vestergötland. Exteriör.

vesterut ser man vid Biskops- eller Bisp-gården ruinen af den fordna biskopsborgen, hvilken omkr. år 1480 uppfördes af biskop Brynolf Gerlachsson. Husaby var domkyrka ända till år 1150 eller 1152, då Skara domkyrka invigdes, sålunda under mer än 100 år.

N. G. Sbm.

Kashanka.

Af Anton Tshechov.

Öfversättning från ryskan af Alfred Jensen.

(Forts. fr. N:r 7.)

Därpå gick han åter ut, men återkom om en minut klädd i pels och cylinder. Han gick fram till katten, tog honom i frambenen och stoppade honom under pelsen vid sitt bröst. Feodor Timofeitsh visade sig härvid synnerligt likgiltig och brydde sig icke ens om att öppna ögonen. För honom var det tydligen alldeles likgiltigt, om han låg kvar eller lyftes upp vid benen, om han fick vräka sig på dynan eller hvila vid husbondens bröst under pelsen.

— Kom nu med, Tetka! sade husbonden.

Utan att förstå det minsta följde Tetka lydigt och viftade med svansen. Ögonblicket därpå satt hon redan i en släde vid husbondens fötter och hörde, huru han, darrande af köld och sinnesrörelse, mumlade:

— Det går på tok! Vi måste skämmas!

Släden stannade utanför ett stort, besynnerligt hus, likt en upp- och nedvänd soppskål. En lång trappuppgång till detta hus med tre glasörrar upplystes af ett dussin klaragaslykter. Dörrarne öppnades med

ett klingande ljud och tycktes såsom gapande munnar sluka människorna, som trängdes vid ingången. Där fanns mycket folk, och ofta körde äfven hästar fram till trappan, men inga hundar voro synliga.

Husbonden tog Tetka i handen och lyfte henne till bröstet under pelsen bredvid Feodor Timofeitsh. Där var mörkt och kvaft, men varmt. Med ens framglänste ett par fuktiga, gröna gnistor — det var katten som öppnade sina ögon, oroad af grannens kalla, hårda tassar. Tetka slickade hans öra, vred sig oroligt af åtrå att inrätta sig så bekvämt som möjligt, tryckte honom under sig med sina kalla tassar, stack plötsligt fram hufvudet ur pelsen, men började genast vresigt morra och kröp ner under pelsen igen. Hon tyckte sig nämligen se ett ofantligt stort, dåligt upplyst rum, fullt af vidunder, och bakom en stor skärm och ett stängsel, som sträckte sig på båda sidor af rummet, framträdde förfärliga figurer: hästhufvuden, behornade och långörade fysiomer och ett tjockt, stort ansikte med svans i stället för näsa och med två långa, afgnagda ben, som stucko fram ur munnen.

Katten jamade doft under Tetkas tassar, men i det samma knäpptes pelsen upp, husbonden sade: hopp! och Feodor Timofeitsh och Tetka sprungo ner på golvet. De befunno sig nu i ett litet rum med grå brädväggar. Förutom ett litet bord med spegel, en hög pall och några klädesplagg, som voro kringströdda i hörnen, fanns ingenting i rummet, och i stället för lampa eller ljus brann en klar, solfjäderlik eld, som var anbragdt vid ett i väggen fastsatt rör. Feodor Timofeitsh slickade sin pels, som Tetka skrynklade till, och lade sig under pallen. Husbonden, som ännu var lika orolig och vred händerna, började kläda af sig, såsom han brukade hemma hos sig, då han gick till sängs under fristället, d. v. s. tog af sig allt utom linnen. Därpå satte han sig på pallen, såg sig i spegeln och började utföra en hel massa konst. Först satte han på sitt hufvud en peruk med bena och två hårluggar, som sågo ut som horn; därpå smorde han hela ansiktet med något hvitt och ritade på denna hvita färg ögonbryn och mustacher. Men härmed voro hans påhitt ännu icke slut. Sedan han så målat ansikte och hals, begynte han kläda sig i en ovanlig dräkt, hvars make man aldrig skådat och som

Tetka aldrig i sitt lif sett inomhus eller på gatan. Tänk er ett par ofantligt vida byxor, sydda af kattun med brokiga stora blommor, sådant som användes i borgerliga hem såsom förhängen och möbelöfverdrag — ett par byxor som knäppas ihop ända under armarne, det ena byxbenet sydt af brunt kattun, det andra af ljusgult. Sedan husbonden dykt ner i dem, tog han på sig en kattunjacka med stor, spetsig krage och guldstjärna på ryggen, mångfärgade strumpor och gröna skor!

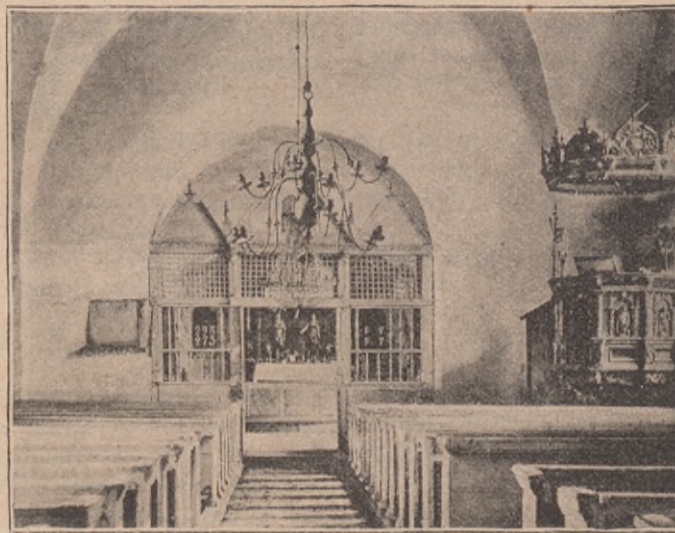
Det gick rundt både för Tetkas ögon och förstånd. Från det hvita

ansiktet och den säckformiga figuren luktade det ännu husbonde, och hans röst kände hon igen; men det fanns ögonblick då Tetka plågades af tvivel och då hon var färdig att springa från den brokiga figuren och skälla. Den nya omgifningen, den solfjäderlika eldslågan, den förvandling som husbonden undergått — allt ingaf henne en gränslös rädsla och en aning att hon ovillkorligt skulle möta något förfärligt i skepnad af en tjock fysiomi med svans i stället för näsa. Och ännu spelade någonstädes bakom väggen den otäcka musiken och hördes ibland såsom ett obegripligt tjut. Det enda som lugnade henne var Feodor Timofeitsh' orubbliga lugn. Han sof sött under pallen och öppnade icke ens ögonen när pallen rörde sig.

En herre i frack och hvit väst tittade in i rummet och sade:

— Miss Arabella går strax ut. Då kommer turen till er.

Husbonden svarade ingenting. Han drog fram en liten kappsäck, som stod under bordet, satte sig på den och väntade. På hans läppar och händer kunde

Husaby kyrka i Vestergötland. Interiör.

man se, att han var orolig, och Tetka hörde huru hans andedrag darrade.

— Monsieur Georges, var så god! skrek någon åter bakom dörren.

Husbonden steg upp och gjorde korstecken tre gånger; därpå lyfte han upp katten och stoppade den i kappsäcken.

— Kom, Tetka! sade han sakt. Tetka förstod ingenting, men gick lydigt fram till honom. Han kysste henne på hufvudet och lade henne i kappsäcken bredvid Feodor Timofeitsch. Därpå vardt det plötsligt mörkt. Tetka trefvade på katten, krafsade på kappsäckens väggar och kunde af fasa ej få fram ett enda ljud. Kappsäcken gungade och darrade som om det varit sjögång.

— Här är jag! skrek husbonden högt. Här är jag!

Tetka kände, att kappsäcken efter detta rop slog mot något hårdt, men sedan blef det stilla. Det hördes ett högt, ihållande tjut. Man klappade åt eller efter någon, och denne någon — förmodligen markattan med svans i stället för näsa — tjöt och gapskrattade så högt, att kappsäckens lås darrade. Till svar på detta tjut ljud ett gällt, genomträngande skratt från husbonden — men så hade han aldrig skrattat hemma hos sig.

— Ha! skrek han och sökte öfverrösta tjutet. Högtärade publik! Jag kommer direkt från järnvägen. Min farmor har dött och testamenterat sin förmögenhet åt mig. I denna kappsäck finnes något mycket tungt — det är bestämdt guld. Ha-a! Kanske en hel miljon! Vi ska strax öppna och se efter.

Det gnisslade i kappsäckens lås. Ett bjärt sken slog Tetka i ögonen; hon hoppade ut ur kappsäcken och sprang, döfvad af tjutet, i fullt galopp rundt omkring sin husbonde och skällde gällt.

— Ha! skrek husbonden, Feodor Timofeitsch! min lille farbror! Och se här min dyra tant! Mina kära släktingar! måtte fan ta er!

Han kastade sig framstupa ned på sander, grep katten och Tetka och började omfamna dem. Under det att han pressade Tetka i sina armar, hann hon uppfånga en skymt af den värld, till hvilken ödet fört henne, och gripen af dess majestät, blef hon ett ögonblick som förstenad af förvåning och förtjusning; därpå slet hon sig lös ur husbondens famn och sprang rundt omkring på samma fläck öfverväldigad af dessa nya intryck. Denna nya värld var så stor och full af klart ljus. Hvert hon blickade, öfverallt från golf till tak såg hon endast ansikten och ansikten — ingenting annat.

— Tetushka! var så god och sitt! skrek husbonden.

Tetka erinrade sig, hvad detta betydde, sprang upp på en stol och satte sig. Hon tittade oupphörligt på husbonden. Hans ögon sågo såsom vanligt allvarsamma och vänliga ut, men hans ansikte, isynnerhet munnen och läpparne, vanställdes af ett bredt, orörligt leende. Han gapskrattade, hoppade, rykte på axlarne och låtsade ha rysligt roligt i närvaro af tusende människor. Tetka, som var öfvertygad om hans uppriktiga glädthet, kände plötsligt i hela sin kropp, att dessa tusen människor betraktade henne, sträckte upp sin räflika nos och tjöt af glädje.

— Sitt kvar, kära Tetka! sade husbonden åt henne. Jag och farbror ska dansa menuett.

Feodor Timofeitsch hade i afvaktan på det ögonblick, då han skulle utföra sina dumheter, likgiltigt stått och tittat på väggarne. Han dansade klumpigt, trögt och tungt, och på hans rörelser, hans svans och murrhår kunde man se, att han djupt föraktade både publiken och det starka ljuset och husbonden och sig själf. Sedan han dansat sina hvarf, gäspade han och satte sig.

— Nu, Tetka! sade husbonden, ska vi båda först sjunga och sedan dansa. Eller hur?

Han tog fram ur fickan en rörpipa och började spela. Tetka, som inte kunde fördraga musik, vred sig oroligt på bordet och begynte tjuta. Från alla sidor hördes tjut och handklappningar. Husbonden bugade sig och fortfor att spela, sedan det blifvit tyst igen. Just som han skulle ta en mycket hög ton, hördes någonstädes där borta bland publiken ett högt utrop.

— Pappa! skrek en barnaröst. Det är ju Kashtanka.

— Ja, min själ är det inte Kashtanka! bekräftade en drucken, skroflig stämma. Kashtanka; Gud straffe mig, Feodor lille, är det inte Kashtanka! Hoppsan!

Någon på galleriet hvisslade, och två röster — ett barns och en mans — skreko högt:

— Kashtanka! Kashtanka!

Tetka spratt till och såg åt det håll, hvarifrån ropet kom. Två ansikten — ett skäggigt, försupet och grinande, det andra fylligt, rödkindadt och förskrämdt — föllo henne rakt i ögonen lika skarpt som ljusskenet. Hon drog sig till minnes något, ramlade ner från stolen och slog sig på sanden, därpå hoppade hon upp och rusade med glädtigt tjut bort mot dessa båda ansikten. Det uppstod ett öronöfvande vrål, genomträngdt af hvisslingar och barnets skärande skrik:

— Kashtanka! Kashtanka!

Tetka hoppade öfver rampen och försvann öfver någons axel i en loge. För att komma till följande rad måste hon hoppa öfver en hög vägg. Tetka tog språnget, men räckte ej till utan ramlade ner efter väggen. Därpå gick hon från arm till arm, slickade tack-samt en hand eller kind, kom allt högre och högre och hamnade slutligen på galleriet . . .

* * *

En halftimme efteråt promenerade Kashtanka på gatan efter två personer, af hvilka det luktade lim och fernissa. Luka Alexandritsh vacklade hit och dit, men höll sig, vis af erfarenheten, instinktmässigt ett godt stycke från kanalen.

— I syndaskam äro vi till världen komna, sluddrade han. Men du, Kashtanka! du är ett otिंग. Inför menniskan är du intet annat än hvad timmermannen är mot snickaren.

Vid hans sida gick lille Feodor i faderns mössa. Kashtanka såg på dem båda bakifrån och tyckte, att hon redan länge följt dem. Och hon fägnade sig öfver att hennes lif icke afbrutits en enda minut . . .

Hon hade visserligen ännu ett svagt minne af ett rum med smutsiga tapeter, en gås, en gammal katt, smakliga måltider, undervisning i konsten och cirkus, men allt detta föreföll henne nu såsom en lång, förvirrad, tung dröm.

För någon tid sedan ankom till London en amerikansk gosse, 13 år gammal, som redan rest nära 100.000 kilometer. Han har den manien att få se världen, och om han ej får anställning på fartyg smugglar han sig ombord.

Paris har beslutat, att det stora evenemanget vid utställningen 1900 skall blifva ett jätteteleskop, större än något, som förut existerat. Det kommer att kosta öfver 2 millioner kronor och skall visa månen så nära, att ett föremål om ett ordinarie kyrktorns storlek blir fullt synbart.

TEATER M. M.

Göteborg. Stora teatern, som under en längre tid gifvit det stora utstyrelstycket Tsarens Kurir, har nu återupptagit Geijerstams lustspel »Andras affärer» med samma rollbesättning som förut. Som detta stycke, då det för någon tid sedan uppfördes, visade sig ega förmåga att intressera publiken, äro vi förvissade om, att dess återupptagande skall hedsas med glädje och tillfredsställelse.

I dag, lördag uppföres lustspelet »Charleys tant». Nya sängsällskapet håller sin första konsert den 26 d:s å Realläroverket under ledning af dess nitiske instruktör Herr Gösta Geijer. Det är att hoppas att sällskapets sträfvan den att erbjuda allmänheten god musik och, hvad särskildt är att bemärka, äkta svensk kompositioner skall finna genklang hos den musikalskande allmänheten.

Stockholm. Dramatiska teatern gaf i tisdags för första gången den indiske konungen Sudrâkas femaktsdrama »Vasantasena» för fullsatt salong, som mottog detsamma med stormande jubel. Den svenska bearbetningen är af Frans Hedberg. Uppsättningen var glänsande. Intresset kulminerande i fjärde aktens slutscen.

Från Parissocieteten. I »Le Figaro» den 15 d:s läses: En intressant musikafkon egde i går rum hos m:me Fourton i hennes eleganta bostad vid rue de Monceau. Vårdinnan, en charmant svenska, som sjunger på ett fulländadt sätt, lät höra sin förtjusande sopran i flera svenska melodier samt i »Tårarne» ur Massenets »Werther» och trion ur »Faust», i hvilken deltog mm. Duchesne och Bernstiel.

Hennes stora framgång delades af greffe de Gabriae, en utmärkt baryton, som sjöng kompositioner af Gounod och duetten ur »Hamlet» tillsamman med m:lle Petrini från Opéra-Comique.

Mediceerna, Leoncavallos nya opera, kom till uppförande sistlidne lördag i Berlin för fullsatt salong och i närvaro af kejsarparet. Bifallet var utomordentligt starkt och framgången fullständig.

En violin, märkt 1734 och uppgifven att vara förfärdigad af Stradivarius i hans nittionde år, såldes nyligen i London för 15,000 kr. Under de sista tjugo åren har violinen bytt egare tre gånger. Första gången såldes den för 7,500 kr. och den andra för 11,000 kr.

Sträjk förr i världen. Strejk kände man till för århundraden sedan och dess resultat var ungefär lika glänsande som nu för tiden. En messingsarbetarestrejk, som varade ett år, utbröt 1329 i Breslau. Femtiosex år därefter, 1385, strejkade smederna i Danzig men slutade ganska snart sedan myndigheterna stadgade, att de arbetare, som icke lödo deras arbetsgifvares vilja, skulle blifva beröfvade sina öron.

Det finnes en karakteristisk historia om James Nasmyth, visande, hvilket förtroende han satte till anghammarens pålitlighet. Man skulle just till att profva hans uppfinning. För att visa regleringen af hammarens kraft lade han sin klocka på städet. Beroende på ett misstag kom man emellertid att reglera oriktigt, så att hammaren nedföll med en stöt, tillräcklig stark att skaka en hel församling och klockan krossades till atomer. För att visa att ett misstag förelåg lade nu Nasmyth sin hand på städet och hammaren föll ner, men denna gång med det önskade resultatet så att den stannade några millimeter öfver handen.

* PRISTÅFLAN. *

I detta nummer erbjudas alla prenumeranter och lösnummerköpare att täfja om tre pris, hvardera bestående af en årgång af Svithiod, för rätta lösningen af följande uppgift:

Insätt i vidstående 16 rutor en siffra från och med 1 till och med 16 (hvarje siffra får blott användas en gång) på så sätt, att summan i hvarje rad, så väl de vertikala som de horisontala, utgör 34.

Bestämmelser: Hvarje täflande har att utklippa och jämte sin lösning insända den kupong, hvilken befinnes å omslagets sista sida nederst till venster. Bref, innehållande lösning, jämte namn och adress, skola å kuvertet vara försedda med påskriften »Täflan N:o 5», samt adresseras till **Exp. af Svithiod, Göteborg.** Tiden för täfningen utlöper den 8 Mars och dess utgång kungöres i det därpå utkommande numret. Alla med märket täflan försedda bref samlas på ett ställe till den 9 Mars och de tre första rätta (med kupong försedda) lösningarne, som öppnas på morgonen nämnda dag, tillerkännes det utlofvade priset. Bref med lösningar må icke innehålla annat meddelande.

HUFVUDBRYET

Bidrag emottagas med tacksamhet.
Honorar efter öfverenskommelse.

Logogryf.

För hvarje år som går
Jag är i hufvudstaden,
och äfven uti år
Du ser om mig i bladen.
För hvarje dag nåt nytt,
som dig kan intressera
och när min tid har flytt
så står där ändock mera.
Jag tadel ständigt får,
men ock beröm dessmellan;
om mig man ofta spår
att jag är sträng — ej sällan.
Ett kollektiv jag är
och bor i en dublett.
Sök nu i orden här
du finner mig så lätt.

* * *

1. En handelsman det har.
2. Ett sprucket fönster gifver?
3. Hvad bolagsmannen tar.
4. Och hvad af dryckjom blifver.
5. En af de största män,
som bibelen oss lär.
6. Hvad kommer ej igen?
7. En domare, det är.

8. Hvad har en bok, och se'n
9. Hvad kan med smör du göra.
10. Hvad göra dina ben
När de mot målet föra.
11. Hvad plär soldaten få.
12. Hvad är den man, som har
I kassakistan — nå!
Ett hundratusen kvar,
13. En rätt, bland många fler.
14. Ett berg, jag tror på Kreta.
15. Ett ungdjur, som du ser
Ibland på fältet beta.
16. När kriget stod för dörr
Du mig på börsen fann.
17. Hvad brände man ej förr.
18. En fisk, som nog går an.

Aritmogryf.

1	4	7	1	8	3	6
2	1	9	8	10	4	1
3	11	7	9	11	1	4
4	12	13	14	15	16	12
5	17	15	18	12	19	17
4	3	12	1	15	3	11
1	2	3	13	14	4	3
6	15	14	17	11	3	10

Begynnelsebokstäfverna, lästa uppifrån och ned, bilda namnet på en känd skald,

och slutbokstäfverna, äfven lästa uppifrån och ned, namnet på en europeisk stat.

De vågräta raderna beteckna:

- 1) omqvåde, 2) något till vintern hörande, 3) verktyg, 4) farkost, 5) trädgårdsprodukt, 6) ett mynt, 7) fornlemning, 8) en ö med gamla anor.

Ordgåta.

Af 4 bokstäfver bildas följande ord: en gudinna, en vikt, ett adjektiv.

Omvändningsgåtor.

- I. Rättfram är jag mångens »flamma». Omvänd och precis detsamma.
- II. Rättfram man mig skänker till sin »flamma». Omvänd är jag ock precis detsamma.
Milon.

Lösningar

af Hufvudbryet i N:o 7.

Logogryfen: Påfvens skägg, hvaraf fås orden: skäp, våp, vän, säng, gås, gäss, spens, säf, Påfven, säfveån, Skåne, seg, säs, säf, så, näfve, påsk, ägg, sen, säg, ek.

Charaden: Testamente.

SVITHIODIADER

De voro gamla vänner och hade tyckt om hvarandra i sina unga dagar. Där fanns nu sillver i hennes och snö i hans hår. De talade icke om något visst år, endast om »när vi voro unga.» Deras första möte, den första skärmytslingen, den sista kyssen, den sista ordvexlingen — allt hade passerat revy. Kanske båda blefvo en smula varma inom bords vid talet om dessa minnen. Slutligen sade han:

»Ack, Jenny, jag har icke älskat någon sedan jag älskade dig; jag har aldrig glömt min gamla kärlek.»

»Johan, sade hon, med en tår i ögat, »du är en lika stor skämtare nu som förr och jag tror dig lika mycket nu som fördom.»

Karl (skärande stora stycken af en stekt gås): »Herre gud, det finns intet, som jag tycker så mycket om som gässtek.»

Anna: »Och det finnes intet som fågnar mig så mycket och som är så rörande, som när medlemmar af samma familj älska hvarandra.»

»Hur många ordnar sa' du, att din man var medlem af?»

»Femton.»

»Det var gräsligt. Att tänka sig ha' en man, som är ute femton kvällar i veckan! Jag är verkligen glad att vara enka.»

Rosa: »Kunde vi inte anordna ett lotteri till förmån för kyrkan?»

Anna: »Ett lotteri! Vår kyrkoherde är så mycket mot lotterier, att han har samvetskval hvar gång han förrättar vigselceremonien.»

»Hvad är humbug?» frågade en liten gosse sin pappa.

»Det är», svarade fadren, »när din mamma säger, att hon tycker mycket om mig, men ändå inte sätter knappar i min rock.»

Hon: »Sådant ledsamt väder vi haft hela vintern.»

Han: »Ja, men om ni erinrar er, var vintern 50 alldeles likadan.»

Hon: »Min herre!»

En lång skilsmässa. »Hvarför tar Ni så ömt afsked af er fru; skall hon kanske ut och resa?»

»Nej, men hon går för att kläda sig, och då dröjer det en tid innan jag får se henne igen.»

Två flickor på sju och åtta år leka tillsammans.

»Och din pappa, hvad gör han?» frågade en af dem.

»Allt hvad mamma säger.»

Sara: »Hon eger en million och är lagom gammal för dig.»

Oskar: »Den flicka som eger en million är alltid lagom gammal för mig.»

Klara (efter en ordvexling): »Jag förmodar, du vill ha din ring tillbaka?»

Georg: »Du kan gärna behålla den. Ingen annan flicka skulle kunna använda den, förutsatt att hon icke satte den på tummen.»

Mannen (som skall ut på en resa): »Tänker du ofta på mig när jag har rest?»

Hustrun: »Ja, det gör jag visst. Det dröjer minst en vecka innan man fått tobaksröken ut ur rummen.»

Lille Tom: »Herr Lund, syster Laura sade vid frukostbordet i dag, att Ni hade de vackraste mustacher, hon någonsin sett.»

Herr Lund: »Du skall inte berätta sådant som du hör vid bordet, Tom.»

Tom: »Men hon lofvade ge mig 25 öre om jag talade om det för er.»

Hon: »Hvad skulle blifva resultatet om vi kvinnor hade rättighet att fria?»

Han: »Färre förlofningar och flera giftermål.»

Majoren: »Jag känner er ju endast sedan tre dagar tillbaka, och nu kommer ni och vill låna pengar af mig.»

de Broke: »Jag tycker aldrig om några ceremonier med hvem det vara må.»

Man sätter först då fullt värde på en tändsticka när man är rökare och bor i ett hus, som har elektriskt ljus och värmeledning.

Utgifvaren (till en gryende författare): »Ni borde skriva så att till och med den okunnigaste kan förstå hvad ni menar?»

Förf.: »Näväl, hvilket i min bok är det som ni inte begriper?»

Det smickrar flickan, då hon hör,
Att hennes kind är lik en ros.
En man det icke smickra bör.
När samma sak sägs om hans nos.

»Kalle, hvem var Jeanne d'Arc?» frågade läraren.

»Noaks hustru», svarade Kalle, som var styf i att gissa.

En utländsk diplomat talade med drottningen af Hawaii om den blandade racen på Sandwichsöarne och inföll just:

»Men ers majestät har intet hvitt blod i sina ådror?»

»Visst har jag det», sade drottningen, »min farfar åt upp kapten Cook.»

Hon: »Och om jag gifter mig med er får ni vara beredd på att underhålla en stor familj.»

Han (något förvånad): Ja, naturligtvis.

Hon: »Var icke för säker. Jag har — fem systrar och två små bröder.»

»Det är tillräckligt — alldeles tillräckligt, min fru», sade en tandläkare till en dam, på hvilken han skulle draga ut en tand, och som gapade alldeles förskräckligt: »jag ämnar stå utanför vid operationen.»

En välkänd doktor gaf häromdagen en middag, men om morgonen samma dag flyttade, af okänd orsak, all hans tre tjänare, däribland kokerskan. Doktorinnan hade då intet annat att göra än att själf fungera som kokerska och doktorn att springa ut i staden för att få nya tjänsteandar.

Men han lyckades endast att få en från landet, som icke länge dvalts inom civilisationens periferi, men det kunde ingen hjälpa. Doktorinnan gaf henne, så mycket hennes tid i köket det tillät, anvisningar hur hon skulle servera.

Flickan tillsades att hålla sina ögon på doktorn, som skulle gifva henne en vink när tallrikarne borde bytas.

Gästerna sutto vid bordet och värden, uppfyllt med omsorgen om värdskapet, glömde alldeles bort att gifva det öfverenskomna tecknet. Flickan väntade och väntade, men när hon till slut tyckte att väntan blef för lång utbrast hon, till gästernas förvåning och munterhet, högljudt till doktorn: »Ä de inte tid för mej snart att skifta?»

Innehållsförteckning: På jakt efter helta af Hg. Solnedgång af Emil Linders. Hvarför matrumsdörren aldrig blef tätad af Annie Coghill. Husaby kyrka af N. G. Sbm. Kashtanka af Anton Tshechov. Teater. Diverse. Pristoftan. Hufvudbry. Svithiodiader. Santina af K. Telmann (på omslaget).

UTGIFVARE: WALD. ZACHRISSON. — EXPEDITION: GÖTEBORG, 34 KÖPMANSGATAN. — WALD. ZACHRISSON'S BOKTRYCKERI. — PAPPER FRÅN GRYSKSBO.

»Gamle Sor Bernardos ytterliga glädje var den pinsammaste tortyr för mig, och jag kände lättnad, när han kom att tänka på, att han nu måste skynda till Sorio för att underrätta Giacomo Giorgi — Giacomo Giorgi började kanske bli otålig och skulle säkert motaga honom ganska onådigt. Och snart skyndade han bort, lättfotad och smidig som en yngling, och jag var allena med den storm af tankar och känslor, som stredo i mitt bröst. Jag hade själf velat det; och det måste ju gå just därhän det gått; måtte det nu bereda Santinas lycka! Mätte hon vid sidan af den präktige unge mannen lära förgäta att hon någonsin drömt om en annan lycka, som ej kunde vinnas på denna ofullkomliga jord.

Jag förs säga, att jag hvarken i denna stund eller under följande dagar tänkte på mig själf, utan blott på Santina och hennes framtid. Jag var bedröfvad till döds och kände mig som en fördömd, hvilken ej har mera att vänta och hoppas på jorden. Dock visste jag, att jag skulle kunna bära det, ty mitt hjärta hade under hård och sträng tuktan lärt försakelse, och skulle jag äfven något förr än annars gå in i det okända — så hvad betydde det? Men Santinas öde gjorde mig bekymmer. Tärningen var ju nu kastad, och hvad mensklig kortsynthet och god vilja kunde göra för att råda bot på vanskliga förhållanden, hade jag gjort; mitt samvete var rent, om också min dygd och min resignation ej skänkte mig tröst.

På min forna favoritplats under vinrankorna satt jag aldrig mera. En inre fridlöshet dref mig istället till långa vandringar genom ön, som jag genomströfvade i alla riktningar, och på hvilken ingen fläck var mig obekant. Jag sökte nu som förr att återvinna min frid genom att fördjupa mig i naturens lif och tjusning; genom att intränga i alla dess hemligheter och sammanslingrade fina trådar. Jag sökte upp det måleriskt belägna kastellet, som högt på en klippa ligger ofvan byn Ischia, hvilken breder ut sig vid stranden af en liten sjö, som förr skall ha varit en krater; jag följde lavaströmmarna, som en gång från Epomeos sagorika djup göto sig öfver öns blomstrande fält och än i dag, sedan ett halft årtusende förlutit efter det sista vulkaniska utbrottet, som svarta band slingrar sig genom den yppiga leende vegetationen och knappast här och där få ett skimmer af grönska af sparsamma ginstbuskar eller förkrympta furuplantor, men framförallt sökte jag Forio. Denna präktiga by, dit man från Casamicciola kommer genom öns fruktbaraste och bördigaste del, ligger vid vestkusten, hvarest dess af ålder berömda franciskanerkloster reser sig på en klippa högt öfver hafvet och bjuder en härlig utsikt öfver land och haf. Men det var ej denna, som lockade mig, utan endast längtan att lära känna Santinas blifvande hem. Det låg en viss vemodig tjusning för mig att tänka, hur hon skulle styra och ställa som behagfull husmor; först tänkte jag mig henne blek och stilla; en sorgtyngd kvinna, som hade svårt att vänja sig vid ett lif, som var vida olika mot det hon drömt sig; men hvars käcka, starka ungdom snart skulle lära henne att fröjda sig

åt sin uppgift som maka och moder och som för sin nya tillvaros plikter snart skulle förgäta den främmande mannen, af hvilken hon en gång velat lära lefnadsvishet — i kort sammandrag. Unge Pietro Giorgis hus kände hvart barn i Forio, och då jag fick reda därpå, stod jag mången gång utanför och drömde mig in i Santinas kommande lif.

Henne själf såg jag sällan. Man sade, att hon var upptagen af sin utstyrel, som skulle iordningställas i största hast. Santinas önskan att fira sitt bröllop så fort det lät sig göra, fann liflig genklang hos familjen Giorgi. Man hoppades, att det efter giftermålet skulle bli slut på allt förargligt prat om Santinas stoltighet och hexkonster, och att detta också skulle kurera Pietro för hans kärlekskrankhet, ty Sora Lucia, som utan att jag frågade henne, underrättade mig om allt, berättade att Santina äfven som fästmö visade en iskyla, hvilken nästan gjorde hennes unge, eldige älskare förtviflad. Hennes sång, hvilken förr som fågelkvitter genljöd genom det lilla hemmet, hördes numera aldrig. Jag skulle gärna ha rest innan bröllopet egde rum, men det föreföll mig som feghet. Och Santina fick ej ana, hvilka strider jag haft att genomkämpa, och hur jag led under medvetandet att nödgas lemna henne till en annan och rent af ha drifvit henne i famnen på denne andre. Jag måste tömma bägaren ända till sista droppen.

En dag knackade det på min dörr, och då jag öppnade, stod Santina framför mig. Jag förskräcktes mindre för hennes sorgsna, svärmodiga ögon, hvilka med nästan ängslande glöd lyste ur det bleka, genomskinliga lilla ansiktet, än för nödvändigheten att än en gång vara tvungen att tala med henne. Jag kände mig mycket svag i den stunden; och det hafte ej varit svårt för henne att omkullkasta mitt beslut, om hon verkligt velat det.

Men det ville hon icke. Tvärtom helsade hon mig med lugn vänlighet som en gammal, god bekant, räckte mig handen, som iskall och slapp låg i min och sade därpå, i det hon utan minsta skygghet trädde in i mitt rum:

»Ni har haft en bok i etik med Er här, Sor Constantino? Minns Ni, att vi en gång talade därom? Jag ville bedja Er låna mig den».

Hennes röst ljöd mild och jämn. Det smärtade mig, att hon så lugnt kunde uttala en önskan till mig, — jag vet ej hvarför — men min ton var nästan ironisk, då jag genmälte:

»Har Ni nu tid till så allvarliga studier, Santina? Så kort tid innan bröllopet tycker jag, att Ni skulle ha annat och bättre för Er än att läsa lärda och långtrådiga böcker, hvaraf Ni — förlåt att jag säger det — dock icke förstår mycket».

»Det gör ingenting», svarade hon lugnt, »jag vill ändå försöka på».

»Men det är ju en underlig lektyr för en lycklig ung fästmö», invände jag, »hvad säger Pietro Giorgi därom?»

(Forts.)

På TORSTEN HEDLUNDS förlag, Göteborg.

Dessa arbeten kunna erhållas med 1 häfte hvar fjortonde dag.

Kristens resa

af John Bunyan.

I fullständig öfversättning efter det engelska originalet samt med ett hundratvä illustrationer af framstående engelske konstnärer.

20 häften à 25 öre.

Pärmar tillhandahållas à kr. 2:75 samt 1:25.

I den nu utkommande öfversättningen göres inga förkortningar eller sammandragningar. Utstyrelsen är rent af storartad, formatet stor kvart. Flera af illustrationerna upptaga hel sida. Priset kan därför med skäl anses vara särdeles billigt.

(Svensk Lärartidning).

Paulus, hans lif och verk

af Teol. Dr. F. W. Farrar.

Öfversättning från det engelska originalet.

Med omkring 250 illustrationer.

35 häften à 25 öre.

Pärmar finnas till ett pris af kr. 2:75 och 1:25.

Detta nya arbete, som förtjänar att vinna en stor spridning äfven i vårt land utgifves i 25 häften. Hvar fjortonde dag utkommer ett häfte.

Om ifrågakvarande arbete yttrar sig den ansedda engelska tidskriften »Quarterly Review», att det är Farrars litterära mästerverk samt det utan all gensägelse yppersta inom Englands nyare religiösa litteratur.

(Svenska Posten).

Detta arbete är ett utomordentligt värdefullt arbete, som förtjänar den vidsträcktaste spridning. Farrars namn är välbekant. Hans varma hjärta, hans formfulländade språk och hans grundliga lärdom göra, att alla hans arbeten äga ett synnerligt värde; men särskildt har detta anseende för att vara hans yppersta verk.

(Sanningsvitnet).

Det här föreliggande arbetet är säkerligen det sakrikaste, som någonsin skrivits om Paulus, alla tiders störste apostel och missionär, vägrödjaren för missionsarbetet i hednavärlden. Då därtill kommer att öfversättningen är väl utförd, utstyrelsen prydd, illustrationerna talrika och många af dem helsideillustrationer — och priset billigt, kunna vi med skäl rekommendera denna bok åt vår läskrets.

(Sv. Sändebudet).

Robinson Crusoe

af Daniel Defoe.

Fullständig utgifning från engelska originalet. Med omkring 100 original illustrationer.

Komplett i 23 häften à 25 öre.

Pärmar tillhandahållas à kr. 2:50 och 1:25.

Sedan vi genomläst de fem utkomna häftena af detta arbete, anse vi oss kunna rekommendera det såsom en god läsning för ungdomen, hvilken ju särskildt behöfver hafva en lektyr, som förmår att fångla, underhålla och på samma gång meddela lärdomar och såmedelst gifva ett slags andlig valuta åt läsaren. Boken är visserligen icke direkt andlig; men den genomfäktas dock af en tro, som oafätligen hänvisar till Guds ingripande och allestädesnärvaro, hvarför den med trygghet kan sättas i händerna på hvem som helst.

(Sanningsvitnet N:o 7, 1892).

Alla, som hafva läst denna berättelse, veta att hon är full af goda lärdomar, värd att sättas i händerna på vår tids läslystna ungdom.

(Hemlandsposten).

KORSTÅGENS HISTORIA,

i hufvudsak en bearbetning af två tyska arbeten, nämligen »Geschichte der Kreuzzüge» af Bernhard Kugler, professor vid universitetet i Wien och den kände tyske kulturhistorikern Otto Henne am Rhyns verk: »Die Kreuzzüge und die Kultur ihrer Zeit».

Korstågens Historia blir det första svenska arbete, som kommer att gifva en uttömmande skildring af den väldiga strid, som under medeltiden utkämpades mellan kristendomen och islam, en strid, hvarunder på båda sidor afgäfvos lysande prof å hjältemodig tapperhet, ädel själfupoffring och glödande trosnit. De båda ofvannämnde tyske författarnes namn borga för, att Korstågens Historia skall komma att uppfylla de anspråk, som vår tid ställer på ett historiskt arbete.

Korstågens Historia, som kommer att omfatta 27 häften, blir praktfullt illustrerad. Förutom ett stort antal mindre illustrationer kommer det svenska arbetet att prydas med 60 helsidesplanscher af Gustav Doré, hvilka tillhöra det bästa den store franske tecknaren skapat. Dorés rika fantasi har här funnit ett ämne efter sin smak och de scener från korstågens tid, hvarmed hans ritstift smyckat detta arbete, äro alla i hög grad verkningsfulla och tilltalande.

Kommissionärer.

Dugliga inarbetade kommissionärer sökas öfver hela Sverige för distribuering mot hög provision af

Svithiod.

Årets Nyårspjes:

Stor pantauktion å Gustaf Adolfs torg!

Skämt med sång och dans i en akt af ERIC SANDBERG.

Med illustrationer.

Pris 35 öre.

Säljes i bokhandeln och cigarrbutikerna, samt till landsorten mot beloppets insändande i frimärken till

H. SVENNING,
Spanmålsgatan 17,
GÖTEBORG.

Hypoteksföreningen för Vestkustens Städer

omfattande städerna Laholm, Halmstad, Falkenberg, Varberg, Kongsbacka, Göteborg, Marstrand,

Kungälf och Strömstad samt Lysekil och Trollhättan, utlemnar

Amorteringslån

mot säkerhet i stadsfastigheter.

Kontor i Göteborg: Magasinsqvarteret 1 & 2.

KUPONG

för pristäfflingen i Svithiod.
N:o 5, 1894.